

S koncem měsíce března se v P-klubu v Trojické setkali představitelé dvou generací folkové scény. Stanislav [Wabi Daněk](#) za průkopníky trampské a folkové scény z dob minulého režimu a [Lístek](#) za novou tvůrčí vlnu české trampské písně.

Pokud jsem vás nalákal na článek plný chvály, pak vás asi zklamal. Když mne Radek Polívka, kontrabasista Lístku, prosil, abych chvály tentokrát ubral a přitlačil na pilu i tam, kde to během koncertu bude drhnout, jistě ještě netušil, že budu z jejich

Wabi Daněk hostem Lístku

foto: Ondřej Vlasák ©

koncertu odcházet se smíšenými pocity, a že se na šmirgl papíru budu snažit najít i hladší místa.

Wabi Daněk mne zklamal takřka v plné míře svého recitálu. Jeho výstup připomínal zkaženou konzervu. Autorská invence se zasekla přinejlepším na počátku devadesátých let, kdy na jisté výpravě s Hop tropem stvořil parodii na *Fajn džob*, či sem tam nějaká univerzální lehce vulgární píseň k šedesátým narozeninám toho či onoho kamaráda. A právě, srovnáme-li tvůrčí potenciál Wabi Daňka s jeho vrstevníkem Žalmanem, pak je to právě Wabi Daněk, kdo odchází s hlavou svěšenou a studem. Zatímco Žalman je mírně progresivní a pokud ne to, pak je určitě stále tvůrčí a hledá nové nápady i postupy (třeba ty bicí, že), kterými svou hudbu modernizuje. Daněk se spokojil s Milošem Dvořáčkem (kterému talent i osobitost neupírám), avšak mi chybí nějaká nová píseň, která by vnesla nový vítr do Wabiho stagnujícího programu. Jako by autor trpěl autorskou krizí, když jediné, co ze sebe dokáže dostat jako novum je

Kříž z plastiku

(z mého oblíbeného filmu Frajer Luke) a nebo mírně absurdní humoristickou revue o krachu zemědělské jednoty

Žalozpěv JZD Zdar

s přívlastek "vše je to pravda". Včetně těch krav rozválcovaných rychlíkem? A dodejme, že se opět jedná o píseň plně převzatou, jak tvrdí interpret. Nicméně právě tyto dvě písně mne vytrhly ze stereotypu jeho recitálu. Když si připočteme i výpadky paměti, pak to bylo vystoupení, u něhož se publiku divím, že si tleskalo o přídavky. Na druhé straně mi Wabi Daněk už na začátku přišel vyčerpaný. Přehnaně se potil a jeho obličejová grimasa připomínala člověka, který celou noc zvedal kamení. V létě na jednom festivalu mi také jeho playlist moc nesesl, ale

určitě bych po jeho výstupu (tehdy i s Milošem Dvořáčkem) nenapsal takovou zdírající kritiku.

Lístek na tom byl zprvu jen o fous líp. První blok písni před Wabim jim energeticky ujížděl. Jak jsem psal ve svých předchozích článcích, Lístku sluší, když mezi ním a diváky není hradba mikrofonů. A pokud ano, pak už musí být publikum značně nažhavené, jako třeba po Fleretu na Mohelnickém dostavníku, aby to mělo šťávu od prvního tónu. Pro mne novinka, pro jiné již ohraný hit, píseň *Nádražák*. Prý ji toho večera zkazili. Uznávám, že mi to nešlo příliš do uší. Maličko šroubovitě a lámané přes kolínko. Ale ten pocit jsem za boha nedokázal konkretizovat. Jestli je to textem, nebo špatně napsanou melodií, či nevhodnou náladou, nebo to byl jen náhlý zmatek mezi muzikanty? Naštěstí byl *Nádražák* spíše výjimka a Lístek s každou další písni užíval k lepším a lepším výkonům. Ať už sahali do archívu let devadesátých (

Volání

, mé oblíbené

Skály kvetou

nebo

Koruna

), či se vraceli jen ke své třetí desce

Den pramenů

(

Mezi mnou a Tebou, Polední soumrak

, či právě

Den pramenů

). Nedávno jsem Lístek po ICQ rozebíral se svou ostravskou kamarádkou. Oba jsme se shodli na tom, že se za poslední dva roky Lístek opět nenápadně proměnil. Nové písně (

Podzimní, Let 90, Pohlídám Tvůj spánek

a toho večera nehraná

Vltava

) jsou takové nenápadné. Na první poslech Vám v uších neznějí a nezůstává po nich ani takové to mrazení za krkem. Melodie už nejsou tak silně podbízivé a líbivé. Může to mít za následek, že odejdete z koncertu se steskem na srdíčku, že tohle už není ono. Ale když přijdete podruhé či potřetí, tak právě tyhle písně se před vámi otevrou. Jsou jako víno, jehož sudem jsou naše tělesné schránky. Zrají v nás a my k nim, abychom, až je příště uslyšíme, znovu zjistili, že první dojem byl jen pouhopouhý přelud. A když si přidáme Alvovy historky ze života jeho dětí, nebo potřebu vyhovět publiku a zahrát zapomenutou píseň *Vandrák*, tak o Lístku jako o nudné kapele musím zákonitě přestat uvažovat. Protože po těchto zážitcích se vaše bránice neuklidní. Schválně se Alvy zeptejte, jak učil svou dceru sebeobraně před pedofilním násilníkem.

Inu, milý Lístku, stačilo vám to? Jste spokojeni, že jsem schopen se na vás dívat i kritickým okem? Ale přesto přes všechno si určitě přijdu na některý z Vašich příštích koncertů pro to DVD, co se právě teď dostává mezi vaše fanoušky. A pokud budete stále hrát tak romantickou hudbu s vůní železnic a lesů jako doposud, tak tam, kde občas (jako každý) zadřete, přivřu očko. Slibuju!